

Вісті

Українського Інформаційного Бюро

Рік видання III.

Листопад 1953

Ч. 27

П'ятилітня праця реорганізованого Державного Центру УНР

(м. л.) Цього року скінчилося п'ять літ з дня заснування передпарляменту при Державному Центрі УНР — Української Національної Ради. Керівні чинники Державного Центру — особливо з огляду на смерть Голови УНРади проф. Б. Іваницького та Голови Виконавчого Органу д-ра С. Варана, і з огляду на тяжку хворобу Президента Андрія Лівницького — не вважали за відповідне відзначувати цю річницю окремими урочистостями. Так само не збираємося ми у цій статті давати огляд діяльності УНРади та її Виконавчого Органу за минулі літа. Проте випускаючи вперше друком «Вісті» Укр. Інформ-Бюро, що в своїх попередніх циклоstileвих числах подавали відомості про діяльність окремих органів і представників Державного Центру, ми вважаємо за потрібне висловити кілька думок про працю і роль Української Національної Ради та про сучасні актуальні справи.

Українська Національна Рада діяла весь час у дуже несприятливих обставинах. Початковий, майже абсолютний, брак грошових засобів, виїзд української еміграційної маси, а серед неї і визначних українських політичних діячів, до нових країн поселення, невияснене правне становище і, врешті, безперервна неперебірлива кампанія проти УНРади т. зв. опозиційних середовищ — це все не сприяло налагодженню і розгорненню праці Державного Центру. Проте, не зважаючи на ці великі труднощі й перепони, Українська Національна Рада через свій Виконавчий Орган та через його Представництва по різних країнах проробила велику працю і здолала здобути собі необхідний і заслужений авторитет серед великої більшості української еміграції та серед поважних чужинецьких кіл вільного світу. Мимо їхнього критичного, а подекуди зовсім негативного наставлення, навіть опозиційно до Державного Центру настроєні кола не можуть не признати, що УНРада — поважний політичний чинник в українському житті, без якого провадження української визвольної політики не можна уявити і на який єдино зважають авторитетні чужинецькі кола. І, мо-

же власне з причини цього все зростаючого авторитету Державного Центру, наша опозиція, бажаючи, очевидно, виправдати свої напади на нього, пускає в світ чулки про «бездіяльність» органів Державного Центру, про «розлам» всередині УНРади, про «розсварення» її поодиноких фракцій, про «брак людей», про «відтягання» (немов зумисне) скликання сесії УНРади тощо. Під впливом такої «критики», багато з прихильних до Державного Центру людей починає непокоїтись і давати свої поради, як запобігти несприятливому стану речей. Розуміючи ці щирі турботи, ми, проте, можемо заповнити наших прихильників, що ніяких підстав до «алярмів» немає. Розуміється, в наших еміграційних обставинах є чимало такого, чого не пощастило «доробити» й виконати або на що, просто, не було можливостей. Але всі ці, не залежні від волі керівників Державного Центру, справи аж ніяк не захитали внутрішній стан УНРади або її акцію на зовнішньому відтинку.

Є велика різниця поміж можливостями діяльності Державного Центру на чужині й уряду, що перебуває в своїй країні. Про це в нас часто забувають! У своїй країні кожний член уряду має в своєму розпорядженні міністерства та підпорядковані їм установи, де працюють сотки, а то й тисячі фахових працівників. В умовах все ще дуже обмежених матеріальних засобів на еміграції, окремі члени Виконавчого Органу працювали й працюють в своїх респортах здебільшого без ніяких помішників і мусять самі виконувати працю, яка вимагала б цілого штабу досвідчених працівників. Очевидно, в таких умовах праця екзильного українського уряду може бути справді активною тільки при добровільній допомозі українського громадянства. Товариства сприяння УНРаді, різні політичні чи громадські або наукові організації, що виконують на чужині національну працю, доповнюють роботу Державного Центру, заступаючи в даних умовах отих усіх урядовців міністерств, начальників областей чи районів, чинних військовиків, дипломатів і. т. і. Отже, праці таких громадських установ не можна відокремити від без-

посередньої праці екзильного уряду; не може бути поміж ними перегонів чи розбіжностей, лише взаємне доповнювання і співпраця.

Але, коли ми будемо говорити про безпосередню працю УНРади чи її Виконавчого Органу, то саме за останні два роки можна відзначити багато фактів, що свідчать про активність Державного Центру. Відозви Державного Центру з програмовими наставленнями до української еміграції й українського народу на батьківщині; промови в радіовисільнях Рим та «Голос Канади» през. А. Лівіцького та голів Виконавчого Органу І. Мазепи й С. Барана, а також урядуючого Голови УНРади І. Багряного; численні меморандуми до чужинецьких кіл від різних органів Державного Центру, зокрема звернення до

Від Виконавчого Органу Української Національної Ради

Цього року українське громадянство, розкидане по всіх країнах світу, жалібними урочистостями й вічами протесту відзначало 20-у річницю голоду в Україні, цього жакливого злочину народовбивства, що його заподіяла большевицька Москва нашому народові.

20 років тому тодішня українська еміграція й українці наших західних земель вжили всіх можливих зусиль, щоб прийти на допомогу мільйонам голодних у підсоветській Україні та привернути увагу вільного світу до жакливого події на окупованій московськими большевиками нашій Батьківщині. Цим була зроблена спроба підтримати тих українців і українок, які в умовах большевицького терору не могли самі піднести голосів протесту і зорганізувати відповідну оборону свого існування і своїх прав. Але всі ці зусилля були даремними. Ворог, що заповів нашу землю, продовжував виконувати свій нелюдський плян народовбивства, а вільний світ, зайнятий своїми власними клопотами, не наважився виступити в оборону тих, хто під комуністичним пануванням умирав голодною смертю.

Тепер, згадаючи страшну катастрофу, яку пережив наш нарід перед 20-ма роками, ми маємо серед нас, на чужині, десятки тисяч свідків і учасників тодішніх подій в Україні. Вони найкраще змогли розповісти чужинцям про жакливі злочини большевицької Москви, і сумління вільного світу здригнулося від тих оповідань. Жалібні урочистості, що відбулися й ще відбуваються цього року по різних країнах, спричиняються до розкриття правди про Советський Союз, про жакливі большевицький режим, про поневолення України й інших країн, окупованих червоною Москвою. І ця правда прискорює день визволення наших братів і сестер, що перебувають тепер в Україні.

Виконавчий Орган Української Національної Ради, схиляючись у глибокій жалобі перед мільйонними жертвами голоду 1933 року, думками перебуває в цю сумну річницю разом із усім поневоленим українським народом на Батьківщині й закликає його не втрачати надії на краще майбутнє, на визволення з-під ворожої окупації. Разом з усім громадянством українським на чужині Виконавчий Орган Укр. Нац. Ради твердо вірить у перемогу нашої правди й у недалеке визволення українського народу та відновлення Самостійної Соборної Української Народної Республіки.

Об'єднаних Націй та різних політичних чужинецьких кіл на терені США, і особисті контакти з цими останніми заступника Голови ВО С. Витвицького; різні міжнародні конгреси й урядження, на яких безпосередньо чи посередньо брали участь представники Виконавчого Органу; ряд вдало проведених прес-конференцій для чужинецької преси; створення й діяльність Італійсько-Українського та Англо-Українського Товариств при активній участі Представництва ВО у цих країнах; діяльність серед представників неросійських народів, що закінчилася створенням потужної організації, т. зв. Паризького Б'юро, про який багато пишуть і говорять у різних чужинецьких колах і серед російських імперіялістів, та який поставив українську зовнішню політику на далеко сприятливіший, ніж до того часу шлях; врешті, переговори з Американським Комітетом Визволення від Большевизму, що кардинально змінили наставлення антибольшевицьких американських кіл до проблем поневолених Москвою неросійських народів і привернули увагу міжнародних політичних чинників до української справи. До цього можна було б додати численні й постійні побачення з зацікавленими нашою справою чужинцями, пляни організації нашої військовости та постійне вивчення процесів, що відбуваються у поневоленій Україні. Тут не вчислено ані приблизно всіх тих справ, що їм мусів присвячувати увагу Державний Центр, але й цього вистачить для ствердження, що УНРада має позитивний баянс своєї праці, переводженої, повторюємо, у дуже несприятливих обставинах.

УНРада, а також її Виконавчий Орган, побудовані на засаді коаліції. Розуміється, п'ять політичних організацій, що тепер входять до УНРади, маючи різну ідеологію, а подекуди і тактику у визвольній боротьбі, не завжди можуть мати однакові погляди на методи політичної роботи чи на різні практичні політичні потягнення. Отже, спільна праця цих організацій полягає в деяких випадках на компромісах, що є основою всякої коаліції. І тому, зрозуміла річ, що часом перед знайденням відповідного компромісу — відбуваються дискусії, іноді палкі. Але у важливих справах загальнонаціонального, державного порядку — як на відтинку внутрішньої політики, так і, здебільшого, зовнішньої політики — між фракціями УНРади панувала завжди повна погодженість. Розходжень щодо методів праці чи практичних потягнень аж ніяк не можна кваліфікувати, як «розлам» чи «розсварення» поміж фракціями УНРади. Такі розходження існують завжди там, де відбувається праця, біля якої зішлись люди різних політичних середовищ. Але вони, в остаточному висліді завжди доходять до згоди, коли йдеться про національно-державні, спільні їм усім інтереси. Так воно завжди було під час понад п'ятилітнього існування Української Національної Ради; так воно буде й надалі.

Українська Національна Рада зазнала справді тяжкі і болючі втрати в людях. Від неї відійшли у вічність люди такого формату, як проф. Мазепа, проф. Іваницький, і д-р Баран. Нелегко було продовжувати далі працю без людей, які десятками років посідали провідні становища в українському політичному житті. Але чи це не накладає обов'язку на наших прихильників допомогти Державному Центрові пережити ці болючі втрати, а на наших противників — принаймні стримуватися й не радіти з того приводу, що мовляв, УНРада «вимирає». Бо, зрештою, справа зовсім так не стоїть! Не зважаючи

на болючі втрати, Президія Української Національної Ради та Виконавчий Орган далі виконували свої обов'язки й зуміли навіть, саме в цей період, поважно розгорнути свою діяльність. Щодо Президії УНРади, то задовго до смерті проф. Б. Іваницького його обов'язки й права перебрав, на доручення Покійного й за затвердженням інших членів Президії, п. І. Багрянний, а вибір нового Голови може перевести тільки повна сесія УНРади. У Виконавчому Органі нормальний хід його справ забезпечували заступники голови ВО. Зовсім не брак людей спричинив і затримання скликання сесії для вибору Голови: УНРади, і зволікання у закінченні кризи Виконавчого Органу, спричиненої смертю д-ра Барана. Людей не бракує! Проте нелегко їх у наших еміграційних обставинах спроваджувати з країни до країни, нелегко відривати їх від витворених тих чи тих умов життя. Крім того, власне, після відходу від нас видатних і авторитетних політиків, ішлося про якнайкраще розв'язання справи творення нового Виконавчого Органу. І тому, дехто вважав, що при умові забезпечення заступниками голови ВО й окремими керівниками ресортів нормального бігу праці, можна не спішити з прийняттям того чи іншого кандидата на голову, порадившись перед цим з різними нашими прихильниками, розкиданими (знову еміграційні від нас незалежні обставини!) по різних країнах світу та відклавши цю справу до скликання сесії УНРади, передбачену на липень, серпень, а найпізніше на вересень цього року. Однак, сесія ще досі не відбулася. Чому? І чому, взагалі, її так довго не скликувано?

Остання сесія УНРади відбулася 1949 року. Фракції Національної Ради завжди були тої думки, що регулярне відбування сесій є потрібне і для престижу Державного Центру, і для вирішування повним пленумом важливих напрямних української політики. Але, після ліквідації таборового життя й виїзду величезної частини української еміграції за океан — ця справа стала значно складнішою. Українська Національна Рада — через свою Президію, через Виконавчий Орган та через свої комісії, що в разі потреби також сходилися на засідання — виконувала фактично свої завдання. Часто відбувалися поширені засідання Президії, в яких участь брала більша частина всього складу членів УНРади та повний склад Виконавчого Органу. Однак для скликання сфідційної і повної сесії УНРади треба було конче забезпечити присутність деяких осіб з різних країн Європи та з-за океану, а також підготувати відповідні виступи назовні, як перед українським громадянством, так і перед чужинцями. Без цього сесії або взагалі не можна було скликати, або вона не мала б потрібного ефекту. А для цього потрібні були великі кошти й велика підготовчо-організаційна праця. Першого (великих коштів) не було, а друге було тяжко виконати, бо, переобтяжені біжучою

працею, члени ВО та його невеличкий апарат справді не могли дати з себе зусиль над міру. Проте справа скликання сесії завжди займала увагу всіх органів Державного Центру, і вона була б скликана хоч би навіть у скромніших розмірах, якби на перешкоді не ставали до цього часу різні побічні моменти.

Приблизно до кінця 1951 року УНРада мала в своєму розпорядженні такі мінімальні грошові засоби, що про скликання сесії в тому періоді не можна було й думати. Далі прийшла довга й затяжна хвороба Голови Української Національної Ради проф. Іваницького. Українському громадянству може не зовсім відомо, що проф. Іваницький виїхав у відпустку до США, сподіваючись повернутися до Європи за пів року. Однак, відразу по прибутті до США він занедужав знову. Особа проф. Іваницького настільки цінилася не тільки всіма без винятку фракціями УНРади, але навіть і його політичними противниками поза УНРадою, що ніхто не піднісав думки про його відхід із становища Голови Нац. Ради. Чекалося, отже, на його вудужання, що, повторюємо, при забезпеченні нормального функціонування Президії УНРади на чолі з урядуючим Головою І. П. Багрянним та відбуванні ширших нарад членів НРад, було можливим. Проф. Б. Іваницький помер 4 квітня ц. р. Рівно два місяці після цього помер д-р С. Баран. Ще перед смертю д-ра Барана було ухвалено скликати сесію УНРади на кінець літа ц. р. В кінці липня, проте, тяжко й несподівано занедужав Президент УНР, присутність якого на сесії є доконечна. Це ще раз припізнило скликання сесії.

Українське громадянство напевно зуміє належно оцінити той факт, що не зважаючи на смерть або недуги провідних осіб Державного Центру, Президія УНРади та Виконавчий Орган спромоглися провадити далі безперібно свою працю та саме в цей час перепроводити кілька важливих та тяжких завдань — головне в ділянці зовнішньої політики. Президія й Виконавчий Орган дбають про те, щоб сесія УНРади могла відбутися якнайшвидше. Фракції УНРади прикладають зусиль, щоб якнайшвидше і можливо ліпше розв'язати справи покликання нового Виконавчого Органу. Органи Державного Центру передадуть близькій сесії багато важливих справ у найкращому порядку. Ця сесія буде, безумовно, переглядом минулої діяльності Державного Центру і ствердженням піднесення його авторитету та здобуття нових можливостей дальшої праці. Серед українського громадянства, що підтримує Укр. Нац. Раду, є чималі кадри досвідчених і вмілих політиків з авторитетними іменами та енергійних молодших працівників. Вони не завагаються перейняти на себе тягар праці, що перебував у руках Великих Мужів, що відійшли вже від нас, і повести українську визвольну справу до її мети: відновлення нашої Самостійної і Соборної, Народноправної Держави.

**Підтримуйте Державний Центр
Української Народньої Республіки
в його боротьбі за самостійну соборну Україну!
Вписуйте Позичку Визволення України**

Про політичну консолідацію

Один польський публіцист написав був торік «єретичну» статтю, доказуючи правдивість відомого Міцкевичового виразу — *Zgoda bedzie zguba!* Автор до- казує, що згода політичної еміграції не тільки не- потрібна, але й шкідлива. Навіть Господь Бог, мов- ляв, був проти згоди людей, бо коли люди, догово- рившись, почали будувати Вавилонську вежу, Він не знищив вежі, але розбив єдність людську, змі- шавши їхні мови. Отже Бог є засадничо проти єд- ности людства...

Що уявляла собою польська політична думка під час першої світової війни? — питає автор. Цілкови- тий хаос: одні запобігали ласки великого князя Мл- коли Миколаєвича і випрошували у нього «маніфе- стів», другі творили польські легіони в німецькій армії, треті — Народний Комітет в Парижі, четверті інтригували при віденському дворі... і кінця цим «орієнтаціям» не було. Всі вони проклинали один одного і називали себе взаємно «національними зрадниками». А вислід? В нагороду, мовляв, за це розбиття (а власне за те, що поляки **всюди були** і **всюди** було чути їхній голос) вони дістали по війні свою самостійну державу... Якою ж убогою, є сьо- годсі польська еміграція, що спромоглася, мовляв, лише на три політичні центри!

Ефект цих думок тратить на вазі (це визнає й ав- тор), коли зважимо, що сьогодні фактично є тільки дві самостійні сили — США і СРСР. З них один є наш (це все одно — польський чи український) во- рог. Лишається США, як єдина держава, що на неї можна орієнтуватися. Але й для цього, — тягне далі польський автор, — варто мати більшу кількість «центрів», бо не знати, котрий з них може бути спів- звучним з прагненнями США.

Ми навели ці погляди не тому, щоб спізнено ди- скутувати з польським автором, чи з ним евену- ально згоджуватись, але щоб ілюструвати важли- вість самої постановки проблеми єдності політичної еміграції та наявності різних на цю справу поглядів.

Основним завданням нашої еміграції є допомога народові здобути і закріпити побудову української самостійної і соборної демократичної держави. Ми

(Закінчення з 5-ої стор.)

перейшли Збруч та опинилися в польських таборах інтернованих.

Рік пізніше, 21 листопада 1921 року, піс- ля невдалого рейду генерала Тютюнника, дійшло до трагедії під Базаром. Тут ворог виявив так: саму жорстокість і безоглядність, як 10 листо- пада 1708 року, коли то салдатека Петра І. зруйну- вала гетьманську столицю Батурин і вирізала все населення, не виключаючи й малих дітей: під Базаром було розстріляно 359 українських старшин і ко- заків, що потрапили в полон до большевиків. Ці українські воїки виявили тут такий героїзм, на який в світовій історії мало прикладів. Вони відмо- вились служити ворогові і вмерли з співом україн- ського національного гімну на устах.

Згадаємо ці всі події листопада місяця, чи вони були радісні чи сумні, і клонимо свої голови перед тими героями, що боролися й гинули за українську справу.

твердимо, що не хочемо народові накидати ні форми влади, ні соціального устрою, що згідно з демократі- єю народ сам має бути своїм сувереном і ці питання розв'яже через своїх депутатів. Якщо ці наші тверд- ження щирі, то **ніщо не стоїть на перешкоді**, щоб українська еміграція об'єднала свої зусилля для до- сягнення основної мети — суверенності нації. Поли- шаючи повне право кожній політичній групі вільно пропагувати свої ідеї, наші політичні середовища можуть об'єднати свої зусилля для того, щоб взагалі прийшов день свободи для батьківщини, коли вони зможуть — не в еміграційних умовах, а серед свого народу — боротися за здійснення своїх ідей. Треба наперед здійснити загальну мету, а потім щойно чесно і толерантно змагатись за здійснення своїх поодиноких програмових засад.

Здається, цим ми довели, що об'єднання політич- ної еміграції **можливе**. Але чи воно **потрібне**?

Орієнтація на власні сили є *conditio sine qua* пол- нашого визвольного руху. Але ці «власні сили» тре- ба буде у відповідний час **мобілізувати і скерувати** в пстрібному для утримання і закріплення на- шої державности напрямі. Ці сили — це кадри на- шої інтелігенції, робітництва, селянства; це науков- ці, священники, соціальні і профспілкові працівники. Це старшинські і вояцькі кадри в армії і поза армі- єю. Це всі живі і думаючі, або ті, що почнуть щойно думати під час «подій», українці, що перебувають на батьківщині і поза нею.

Не ставмо дуже високо значення нашої політич- ної еміграції, мовляв, як каталізатора, навколо яко- го відбуватиметься процес національно-визвольного руху, що приведе до перемоги нашої ідеї. Націо- нальна свідомість усіх прошарків нашого народу — і то на цілій його величезній території — така висо- ка, що буде потрібний не каталізатор, а лише **перу- ляр**. Коли зважимо, що під час національного від- родження 1917—21 рр. ані приблизно не було такого високого рівня національної свідомости як сьогодні, а все ж таки постав був єдиний керівний центр, то можливість постанови такого в «день Х» більше ніж ймовірна.

Еміграція, розуміється, позитивно впливатиме на розвиток подій в Батьківщині, якщо... ця еміграція **сама буде організована і об'єднана**. Бо чи ж зможе вона щось позитивного принести на батьківщину, коли сама буде розбита на кілька, або й кільканад- цять, груп, «центрів» та течій? Хіба що принесе свої, нікому в Україні не потрібні, сварки і повторить сумні практики з другої світової війни...

Покладатися на власні сили, це значить насампе- ред працювати в тому напрямі, щоб ці сили були об'єднані — і там, в Україні, і тут, на еміграції.

Але, і це напевне належить до абеткових істин. найкраще організовані національні сили не зможуть досягти своєї мети, коли не буде відповідної міжна- родньої кон'юнктури. Польський професор Леон Ва- сичевський твердить: «Ані самостійність етногра- фічно-мовна й культурна, ані поважна сила кіль- рішають, і то навіть при існуванні виразної волі цілі найактивніші національні сили. До того всього є все ж таки необхідним те, що звичайно називаємо **кон'юнктурою**».

Очевидно, потрібної нам кон'юнктури штучно створити не можна, але роз'яснювальною працею і інформацією вільного світу можна здобути поважну кількість впливових приятелів, можна популяризувати нашу справу і таким чином прихилити симпатії світу до неї. В рр. 1917—21 була сприятлива кон'юнктура для національно-визвольних рухів, особливо на теренах колишньої Росії та Австро-Угорщини. Якщо ми цієї кон'юнктури не зуміли використати, то не тільки тому, що не було в нашому народі потрібного ступеня національної свідомості, але передовсім тому, що наш національно-визвольний рух не був у світі спротогований. Першим і основним завданням еміграції саме й є інформація світу та пропаганда української визвольної боротьби.

Може якраз в світлі цих завдань єдність політичної еміграції не потрібна? Напевне зайве нам вчитися аж у Руданського, що «треба всюди приятеля мати». Отож може краще, коли українські соціалісти говоритимуть з чужинними соціалістами, монархісти — з монархістами, ліберали — з лібералами, католики — з католиками і т. д. І пощо ж їм тоді єдність? Щоб тільки одним перешкождали?

Абстрагуючи від усіх інших, вже наведених, аргументів — єдність і в цьому випадкові потрібна. Важливо, щоб представник тої чи тої політичної групи почував, що за ним стоять не лише його однодумці (іноді дуже нечисельно в нашій громадянстві заступлені), але ціла українська громада. Погодження дій вимагає устійнення основних напрямних та взаємну толеранцію, а це привчає до засад демократії. Очевидно, на розмови з соціалістом не пішлемо члена ЗП УГВР, хоч яким би «лівим» він не став на еміграції, а українського соціаліста з доброю соціалістичною метрикою, так само як до Ватикану не пішлемо православного, а тільки католика.

Така консолідація української політичної еміграції означає, що ми у нашій діяльності наголошуватимемо насамперед нашу загальну мету — відновлення української державності, а поагодження програмових розходжень автоматично відкладатимемо на пізніші часи.

Чи це нам може бути шкідливим?

Вважаємо, що потреба єдності української політичної еміграції доведена. Основне завдання цієї єдності і координації зусиль — боротьба за відновлення суверенності українського народу, тобто відновлення того міжнародно-правного стану, що існував за часів Директорії Української Народної Республіки. Тільки єдність політичної еміграції зможе надати тому Екзекутивному Центрові, що провадитиме українську екзильну зовнішню політику, потрібної ваги і авторитету.

Чи є такий Екзекутивний Центр, навколо якого могла б об'єднатись українська еміграція? Ми маємо в екзилі останній законний уряд УНР. Зусиллями всіх українських політичних середовищ (за виключенням, на жаль, одного СГД) в 1948 році дійшло до реорганізації Державного Центру УНР. Шануючи традиції визвольних змагань 1917—21 рр., мусимо ствердити, що **єдиною базою**, на якій може постати ота, так нам необхідна, єдність української політичної еміграції, є тільки УНРада. Характерно, що не лише об'єднання американських українців (Український Конгресовий Комітет) чи канадійських українців (Комітет Українців Канади) але, і всі інші авторитетні українські національні організації вважають за потрібне рекомендувати українську політичну єдність лише на базі УНРади. Зокрема V-ий Конгрес Українського Конгресового Комітету настирливо цього домагався від нашої еміграції. Сама Українська Національна Рада в її сьогоднішньому складі цієї єдності прагне і постійно нагадує всім українським політичним середовищам, що двері Української Національної Ради для них відчинені.

Вважаємо отже, що українські політичні середовища, що стоять поза УНРадою, зробили б для української справи багато більше, якби вони, замість безвідповідальної кампанії проти УНРади, вступили до неї і об'єднаними силами боролись за справу визволення рідного Краю.

Коли тепер Українська Національна Рада має такий великий авторитет, то, поширена й підсилена, вона матиме той максимально досягсний авторитет, що його тільки встані еміграція створити. А це буде тільки на користь українській визвольній справі.

Наш коментар

Як вони це роблять?

Годі все заперечити, що про Українську Національну Раду, її Виконавчий Орган і взагалі про Державний Центр УНР пише преса ЗЧ ОУН чи ЗП УГВР. Вони, хоч між собою й не надто приязно живуть (ЗЧ не мають охоти визнати «поновлених мандатів» і передати в руки п. М. Лебеда «все керівництво визвольною боротьбою»), але щодо УНРади — знайшли спільну мову.

Не можна також і дискутувати «по суті» з пресою ЗЧ ОУН або ЗП УГВР, бо в їхніх полемічних виступах бракує власне «суті», а спростовувати вигадки — річ неможлива.

Тому лише прозрадімо нашим читачам, як такі анти-унрадівські «статті» робляться.

1. Щоб зискати прихильну настанову читача взагалі, стаття починається загальними міркуваннями про обов'язки українця чи української еміграції як цілості. Причём тут подається дуже популярно всіма українцями визнані істини так, щоб з автором

міг згодитися кождий українець, від гетьманця до найлівішого соціаліста.

2. Коли цим вступом вже зискано читача, подається в легкій і сензаційній формі такі факти з діяльності Президії чи ВО УНРади, що їх знає й мала дитина. Головне — вони мусять бути абсолютно правдиві. Це не шкодить, що читач тріхх поморщиться (мовляв, це я вже й раніше знав!), але він переконається, що автор не тільки загально міркує так, як і він (читач), але подає правдиві, перевірені факти.

3. А тепер уже можна й фантазувати! Можна вдумувати, що хоче, приписувати політичному противникові всіх сім смертельних гріхів, аж до «національної зради» включно. Очевидно, досвідчений полеміст ніколи не подасть спочатку самі вірні вістки, а потім вигадки: він перемишає правдиві вістки з вигадками так, що потім і самому йому важко відокремити одні від одних. А читачеві й поготів! ...

(Зак. на стор. 8)

в Палаті Репрезентантів відносно встановлення безпосередніх дипломатичних взаємин з підсоветськими республіками Україною і Білоруссю, та низкою інших резолюцій закінчилися дводенні наради Краєвої Ради Українського Конгресового Комітету...» І далі: «Всі без виїмку дискусанти й учасники нарад однодушно стверджували, що УККомітет в звітovому часі проробив величезну працю і добився, в його можливостях, макимельних успіхів».

Виступи українських приятелів

На бенкеті УККА промовляв ряд видатних американських діячів — приятелів України. Колишній конгресмен Д. К. Армстронг, що свого часу був головою Конференції Психологічної Стратегії у Вашингтоні, а тепер виконує важливі місії американської політики і є членом редакції «Рідерс Дайджест» виступив гостро проти сучасної тенденції вільного світу переговорювати з Москвою. Його думка була така, що з бандитами не можна домовитись...

Конгресмен М. Фіген з Огайо ствердив, що є чотири справи, яких агресивна червона Москва найбільше боїться і якими її можна перемогти: 1. релігія, — 2. націоналізм поневолених народів, — 3. вільне робітництво і 4. приватна ініціатива в господарстві. Конгресмен Фіген теж не вірить в можливість домовитись з Москвою, а тому рекомендує використати ці чотири найбільш загрозливі для Москви сили, до яких він в першу чергу зараховує українські національні аспірації і для яких він домагається якнайактивнішої американської допомоги.

В тому самому дусі висловився д-р Данієл Полінг, голова Екзекутивної Ради Всеамериканського Комітету для Поборювання Большевизму та головний редактор протестантського «Крістіен Гералд». Промовець зокрема високо оцінив безкомпромісову боротьбу українців проти большевизму та ставив її за приклад Америці і всім іншим волелюбним народам.

Колишній ДП комісар і відомий приятель українців, п. Едвард О'Коннор, вважає взірцем доброго провідництва — Український Конгресовий Комітет та висловив думку, що акція українців повинна мати всебічну підтримку усіх тих американців, яким лежить на серці добро Америки та майбутність вільного світу.

Українська Національна Рада ставиться на першому місці

Справа ствалення до УНРади виникла на річних зборах тоді, коли один з учасників (завзятий прихильник ОУНр) закинув заступникові голови УККА, п. Богданові Кравцеві, мало не національну зраду за те, що він голосував за першенство Державного Центру щодо приділювання допомоги. Ця ухвала пройшла великою більшістю голосів (27-ма голосами проти 9), і до неї приєдналася Екзекутива УККА з пп. проф. Л. Добрянським і Дм. Галичином на чолі.

Відповідаючи на поставлений йому закид, п. Богдан Кравців, відомий український поет та політичний і громадський діяч, який донедавна був знаний своїми симпатіями до ОУНр, — заявив, що Українська Національна Рада — це для нього і Крути, і Листопадовий Звиг, і Українські Січові Стрілці, і державна традиція. Щоденник «Свобода» пише про цю промову, озаголовлюючи її «В. Кравців ставить на першому місці Державний Центр і УНРаду», між

іншим, таке: «В звітах і в дискусії сенсацією була заява ред. Богдана Кравцева, третього заступника голови УККА. Вже в своєму звіті й опісля під час дискусії він вперше виразно поставив на перше місце Український Державний Центр та УНРаду.» Заяву ред. Кравцева кілька разів переривано сильними оплесками більшості присутніх.

Треба вітати мужність, з якою В. Кравців дав вияв своїм переконанням, до яких він прийшов, очевидно, протягом останнього часу. Хай це послужить прикладом для тих українців, які саме в цей час ведуть неперемінливу кампанію проти українського Державного Центру.

Але головне в цій справі — це становище, що його зайняв УККА і його провідні чинники. Він ще раз виразно ствердив, що в українській визвольній політиці провідна роля належить Українській Національній Раді. Саме тепер, коли в світі актуалізується українське питання і коли Виконавчий Орган УНРади — створенням т. зв. Паризького Бльоку, переговорами з антибольшевицькими американськими колами та зручним відбиттям нападів російських імперіалістичних кіл — притягнув до української справи увагу міжнародного світу, — саме тепер потрібна співпраця й взаємна підтримка двох установ: Української Національної Ради як репрезентанта нашої поневоленої Батьківщини, та Українського Конгресового Комітету як чоловічої організації українців в найпотужнішій демократичній державі вільного світу. Українська Національна Рада високо цінить також підтримку, що їй запевнює найчисленніша українська імміграція за океаном в США.

Вітаючи успіхи УККА в його неупинній праці в ділянці підтримки й допомоги визвольним змаганням українського народу, висловлюємо надію, що останні ухвали УККА спричиняться до дальшого поглиблення співпраці й взаємного розуміння поміж ним та екзильним Державним Центром Української Народньої Республіки.

Д-Р С. ВИТВИЦЬКИЙ ПРИЇДЖАЄ ДО ЄВРОПИ

Керманич Ресорту Закордонних Справ ВО УНРади і уповноважений ВО в Вашингтоні, д-р Степан Витвицький приїжджає до Європи і кінцем листопада ц. р. вже буде в Німеччині. Д-р Витвицький візьме активну участь в підготовчих працях до скликання Сесії Української Національної Ради, а також передбачено кілька його важливих виступів назовні.

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЖУРНАЛ У ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВІ

Відомий український політичний діяч, інж. С. Созонтів заініціював видавання в Парижі нового журналу «L'Ukraine Unie», що має інформувати французького читача про Україну.

Змістом своїм цей журнал має наближатись до уподобань французького читача, назагал дуже вибагливого, і має бути багато ілюстрованим.

З цього приводу інж. С. Созонтів видав в українській мові леточку — звернення до українських авторів з проханням про підтримку, в якій м. ін. читаємо: «Хочемо підкреслити, що характер журналу має бути всеукраїнський, а тим самим не вносити внутрішні непорозуміння на міжнародню трибуну».

Адреса журналу така: Ing. S. Sosontiv, 5, rue Gasnier Guy, Paris 20^e—France.

Дві події

Громадське життя української національної спільноти у США і в Канаді позначилося двох останніх років двома важливими подіями:

П'ятий Конгрес Українців у США, що відбувся торік у Нью-Йорку, визнав і ствердив, що наш Державний Центр — носій традиції Української Державности. Що Українська Національна Рада — це справжній, вільний парламент українського народу. Що в рамках Української Національної Ради повинні згуртуватися й об'єднатися всі українські сили, що прагнуть допомогти українському народові в його боротьбі за цілковите визволення, в його стремлінні відновити на Українських Землях справжню українську, національну, демократичну державність.

Четвертий Конгрес Українців у Канаді, що відбувся цього року, висловив окремою постановою такі ж думки й такі ж бажання української спільноти в Канаді.

Багатий життєвий і громадський досвід тих українських людей, що давно й недавно покинули рідні землі, їхнє невинне стремління прислужитися українській справі, їхнє бажання допомогти українському народові в його долі диктували їм сказати і нашій спільноті і всьому світові це своє слово. Слово, що є виявом їх політичного розуму.

Бо слово це має значення не тільки для нас, українців, а й для тих, що сьогодні намагаються ладнати політичні й державні справи в тій частині світу, яка безпосередньо заторкує справи й інтереси українського народу.

Ці твердження й постанови українців Америки й Канади стають платформою для нашої громадської праці, визначають її програму, вказують шлях, яким ми повинні її провадити.

Вони являють собою велику моральну підтримку нашому Державному Центрові, вияв довір'я до нашого парламенту, до Української Національної Ради, дають їм повну підставу діяти від імені всієї української спільноти, скріплюють їх авторитет всередині нашої спільноти назовні, перед чужим світом. Нема сумніву, що кожний вияв довір'я має моральне значення. Але вага й сила такого довір'я, виявленого словом, шойно тоді має повну вартість, коли слідом за словом іде діло.

Якщо наша українська спільнота в США й в Канаді визнала вчисто й голосно вагу існування та праці Державного Центру й Української Національної Ради, всі ми повинні дати цим нашим політичним установам поза межами Рідної Землі змогу не тільки існувати, а й діяти. Діяти на користь нашої визвольної справи.

Теперішня ситуація в світі вимагає від усіх нас особливо поважного ставлення до нашої загальнонаціональної справи. Знаємо гаразд, що кожна політична акція нашого Державного Центру вимагає не тільки доброї волі й особистих здібностей тих, що її провадять, але також — і передусім матеріальних засобів. Без них — найкращі задуми й плани ніколи не будуть здійснені. Ці матеріальні засоби може — й повинно — давати українське громадянство, що хоче співдіяти в цій акції на користь української визвольної справи.

Ні на хвилину не сумніваємся, що наше громадянство в цій країні виявить також повну матеріальну підтримку тим нашим керівним установам,

які діють в інтересі української державницької справи.

Вийнятоково сприятлива особиста матеріальна ситуація наших людей у США дає їм змогу легко виконати цей громадський обов'язок. Підписуючи Позичку Визволення України, вони дають нашому Державному Центрові, Українській Національній Раді ту матеріальну базу, на якій можна буде здійснити все те, що потрібне для справи визволення українського народу.

Хай же за словом, що його сказали ми в цих наших двох постановах про наш Державний Центр і Українську Національну Рад, прийдуть і діла.

Діла від нас усіх.

Тоді матимуть повний зміст ці дві події.

Позичку Визволення України можна підписати у всіх місцевих Товариствах Сприяння Українській Національній Раді, в Громадських Комітетах чи в Уповноважених Позички. Наш Союз також переводить реалізацію позички. Поштова адреса Союзу:

Ukrainian Financial Committee Inc.,

P.O. Box 95 Cooper Sta.

New York 3, N. Y.

адреса канцелярії: 799 Broadway

(пір 11 вул., двері 623) у Нью-Йорку.

Референтура Преси і Пропаганди

Союзу Товариств Сприяння

Українській Національній Раді в США

★

УКРАЇНСКА РАДІО-ПРОГРАМА

ІМЕНІ СИМОНА ПЕТЛЮРИ

(Хвиля 1120)

Фундатор: Т-во Сприяння Українській Національній Раді.

Радіо-виступи WWOL, Studio & office

315 Main St.

Buffalo 3, N. Y. — Phone MO 1200

Manager: Olexij Voronyn,

93 Guilford St.

Buffalo 12, N. Y. — Phone CL 5762

До всіх українців та українців — мешканців Бюфало, його околиць та Зеленої Канади.

Дорогі наші земляки і друзі!

У неділю, 1-го листопада 1953 р., о 4-й годині дня, з радіо-виступу WWOL, на хвилі 1120, вперше постане в світі з української радіо-програми імені Симона Петлюри в Бюфало, Нью-Йорк, слово Української Правди про наше життя на чужині, про життя наших поневолених земляків на Україні сущих, і про життя народів усього світу; полинуть у широкі світи чарівні звуки української пісні й музики; полинуть слова вітхи й розради засмученим, підбадьорення натомленим, заохочення зневіреним; полинуть наші заклики до творчої праці, до такого самоудосконалення в умовах життя на чужині, щоб нас поважав і шанував чужинецький світ; полинуть наші заклики до щоденної, невтомної боротьби з лютим ворогом українського народу і всього людства — комунізмом.

Ми дозволили собі привласнити нашій радіо-програмі світле ім'я Великого Сина України нашого віку, колишнього Голови Українського Уряду — Президента Української Народньої Республіки, Вождя і

Головного Отамана Військ її, Симона Васильовича Петлюри, бо Симон Васильович Петлюра — це невідчужимий символ української демократичної державності, символ живого творчого і конструктивного Духа 45-тимільйонного українського народу, символ сили й непоборності України в її вічному змаганні за вільне, самостійне і ні від кого незалежне державне життя.

Ми дозволили собі назвати нашу радіо-програму ім'ям Симона Петлюри ще й тому, що ми, фундатори радіо-програми — Товариство Сприяння Українській Національній Раді, Товариство сприяння студентів Уряду Української Народної Республіки — нашому єдиному правосильному і єдиному законному українському екзильному урядові на чужині, — не маємо на меті ніяких бізнесівських зисків від нашої праці, бо всі матеріальні засоби, що надійдуть в наслідок праці нашої радіо-програми, будемо пересилати до єдиного відповідного джерела — до фонду Визвольної Боротьби поневоленої Московщини Батьківщини нашої — до фонду Української Національної Ради в Європі. Періодично оголшуватимемо про це до прилюдного відома якнай докладніше. Отже, не дбатимемо про бізнес заради чийої кишені, а про розбудову справді громадської, всенародної справи на добро і користь усього українського народу.

Українській іміграції смертельно обридло дріб'язкове політиканство, розпорошення українських політичних сил між партіями й партійками, що немилосердно і некультурно одна одну поборюють, тим самим сприяючи розкладові, а не конструктивній праці серед мас української іміграції, якої завдання — щохвилини бути готовою стати на допомогу тим, глибоко прихованим, але постійно і невгамовно нуртуючим силам на Рідних Землях, що можуть у слушний час вибухнути й провести до цілковитого розгрому віковичної тюрми народів — Московщини, і до відбудови, тепер уже назавжди, Вільної, Незалежної, Соборної України — від Кубані до Закарпаття.

І всіма мірами будемо сприяти цьому завданню, всіма силами будемо підтримувати ті українські демократичні політичні угруповання на еміграції, що стоять на платформі нашого уряду на чужині — Української Національної Ради та її Виконавчого Органу, — тих угруповань, що чесно і невідкупно, високо тримали і тримають незаплямовані прапори боротьби за визволення Рідного Краю від московського окупанта.

У зв'язку з тим, усіма силами поборюватимемо всяку фальш, всяку неправду, що буде поширюватися різними доморобними політиканами про Українську Національну Раду, будемо інформувати слухачів про систематичну і невтомну працю її на всіх ділянках політичного, правного і культурного життя українців на еміграції.

Стоятимемо на платформі цілковитої рівноправності, і з належною пошаною ставитимемось до всіх віповізнань у межах українського населення на чужині, дбатимемо про злагодження взаємовідносин між окремими віровізнаннями, пам'ятаючи, що Україна — єдина, український народ — єдиний, і всякі намагання розсварити його хоч би й на релігійному ґрунті, походять від лукавого. Так само, як від лукавого походять, зокрема, спроби розколоти чи поколотити наш єдину, неподільну Українську Православну Церкву.

В галузі культурного обслуговування маси наших слухачів пильнуватимемо добирати високого рівня

матеріали з літератури, музики, мистецтва, що їх проголошуватимемо, за всяку ціну уникаючи бульварної сенсації, дешевого примітивізму в музиці та несмакового клоунства в літературі.

Будемо дбати, щоб наші радіо-передачі доходили до душі і серця кожної українки й українця, тож пильнуватимемо про чистоту і неспотвореність мови нашого народу, що нею оперуватимемо в передачах.

В кожному огляді поточного щоденного життя в світі і, насамперед, у нашій сьогоденній Батьківщині — Америці, пильнуватимемо відзначати всякі події, подаючи їх в оцінці з погляду корисності чи шкідливості для нашої, української справи.

Подбаємо про організацію в кожній нашій радіо-передачі куточка для українських дітей, щоб не давати їм похрестати в трясовині чужого оточення, будемо боронити їх від згубного, денаціоналізуючого і розкладницького впливу вулиці, каміско-подібної літератури для дітей, щоб не давати їм забувати їхньої рідної матірньої мови, віри, культури і звичаїв їхніх батьків, дідів та прадідів... Передавайте нашим уповноваженим свої оголошення й заохочуйте до того Ваших знайомих. Користайтеся з усяких родинних свят чи інших подій і нагод, щоб провадити бодай скромну збірку на підтрим радіо-програми імені Симона Петлюри в Бофало, пам'ятаючи, що кожний зібраний Вами цент буде вжито на боротьбу за краще майбутнє Ваше і Ваших дітей та внуків на звільненій від московського поневолювача Рідній Землі.

На день початку нашої радіо-програми — 1-го листопада 1953 р. — сподіваємось Вашого широкого відгуку в формі привітання, пожертви, чи Вашого першого замовлення на реклямування через нашу радіо-програму Вашого підприємства.

Сердечно всіх Вас вітаємо.

Нехай живе Вільна й Незалежна Демократична Україна!

Нехай живе Українська Національна Рада!

Радіо-програма імені Симона Петлюри в Бофало, Нью-Йорк.

Фундатор: Товариство Сприяння Українській Національній Раді:

(Л. Ермолаїв — Голова Т-ва)

(Ол. Матух — Заст. Голови)

(М. Чорнокосинський — Член Упр.)

(П. Макуха — Секретар)

(Н. Білок — Скарбник).

(Олексій Воронин — редактор)

Жовтень 1953 р.

Від Редакції: З правдивим вдовolenням друкуємо це звернення фундаторів Радіо-Програми імені Симона Петлюри — Товариства Сприяння Українській Національній Раді в Бофало, Нью-Йорк — і висловлюємо наше переконання, що не тільки програма доходить «до душі і серця кожної українки й українця», але й сам вчинок ініціаторів. Треба, щоб всі українці мали в своїй радіо-висильні свою радіо-програму: вона, ця радіо-програма, хоч зовсім невидимими, але міцними хвилями в етері, зв'язує наших приятелів з Буфало, знайшла відгук та наслідування у всіх українців, що перебувають на чужині. Хоч як може це важко в деяких скупченнях нашої еміграції перевести в життя, але зробити треба.

Складаємо подяку Товариству Сприяння Українській Національній Раді в Бофало та бажаємо новій радіо-програмі ім. Симона Петлюри багато успіхів.

Правда про переговори

Виконавчого Органу Української Національної Ради з Американським Комітетом Визволення від Большевизму

Довкола переговорів **Виконного Органу Української Національної Ради з Американським Комітетом Визволення від Большевизму** кружляє так багато неправди, що вважаємо вказаним поінформувати наше громадянство про мету і дотеперішній хід цих розмов на основі автентичних відомостей, отриманих з кіл Української Національної Ради.

Насамперед слід пригадати минулорічні заходи **Американського Комітету** для об'єднання у спільній організації **представників московських еміграційних груп і представників поневолених неросійських народів ССРСР** для спільної боротьби проти большевизму. Після кількомісячних приготувань оснувався був, з ініціативи, заходами і фондами **Американського Комітету**, в жовтні 1952 року в Мюнхені **Координаційний Центр Антибольшевицької Боротьби (КЦАБ)**, який під покришкою «самовизначення» народів ССРСР та «непередрішення» питання про політичну самостійність неросійських народів після упадку большевизму, стояв на позиціях «єдиної неділимої» російської держави. Провід **КЦАБ-у** перебрали представники московської еміграції, яка мала в цій установі статутowo загартовану повсякчасну більшість.

До цієї то організації, основаної без згоди та участі українських представників, запропонував нам включитися **Американський Комітет**. **Виконний Орган** рішучо відкинув пропозицію співпраці з **КЦАБ-ом**. До цього становища **Виконного Органу** приєдналися теж **українські політичні групи**, що не входять до **Укр. Нац. Ради** і ствердили це резолюціями схваленими на нараді 27 грудня 1952 року в Мюнхені. Інакше становище зняв **Український Конгресовий Комітет Америки (УККА)**. Він був тої думки, що українська еміграція повинна включитися в акцію **Американського Комітету** на основі **КЦАБ-у** і, прийнявши постанови його статуту, увійти в його склад. **Делегація УККА**, яка їздила до Європи в грудні 1952 року, впливала в тім напрямі на **Виконний Орган** та на **українські політичні групи з-поза Української Національної Ради**. Однак місія **УККА** покінчилася невдачею: українська політична еміграція на співпрацю з **КЦАБ-ом** не пішла. До такої намови з боку **УККА** з-поміж усіх українських політичних груп і діячів поставилася **найприхильніше група УГВР і деякі публіцисти з ОУН(р)**, які саме тепер ведуть перед у виступах деяких пресових органів того табору проти **Української Національної Ради**.

Українська політика опинилася була у важкому становищі. Бо трудно було легокважити собі значення підтримки американського світа для наших визвольних змагань, маючи на увазі, що він є сьогодні провідною силою в боротьбі з комунізмом. Перед українською політикою стояло важке і відповідальне завдання: переконати керівників **Американського Комітету** про правильність нашого становища щодо **КЦАБ**, прихилити їхні симпатії до визвольних змагань поневолених народів, підірвати сильні впливи московської еміграції в **Американському Комітеті** та врешті довести до сформування під керівництвом американців **нового осередку** проти большевицької боротьби, побудованого на політичній платформі та організаційних засадах, які відповідають цілям української визвольної політики.

В тій так трудній і безвихідній, здавалось би, ситуації **Виконний Орган** зробив дуже зручне і далекосягле потягнення. Він рішив порозумітися насамперед з екзильними представництвами інших поневолених народів та приєднати їх до свого становища **відносно платформи співпраці з Американським Комітетом**, щоби потім повести спільну акцію перед тим же **Комітетом** та спільними силами спонукати його поставитись з більшою увагою до вимог автентичних представників неросійських народів ССРСР.

Така тактика **Виконного Органу** виявилася правильною. Першим кроком була конференція, яка з ініціативи **Виконного Органу** відбулася під кінець лютого ц. р. в Карльсруге. В тій конференції взяли участь, крім делегатів **Виконного Органу**, **представники білоруського і грузинського екзильних урядів**. Ішло в першу чергу про те, щоби відтягнути грузин від **КЦАБ-у**. Конференція увінчалася успіхом: досягнуто порозуміння між представниками трьох народів, грузини і білоруси прийняли за свої українські позиції **відносно Американського Комітету**, при чому грузини зобов'язалися виступити з **КЦАБ-у**, як-що **Американський Комітет** не переведе його реорганізації.

Другим етапом, надзвичайно важким, була наступна конференція, що відбулася в Парижі в березні ц. р. В ній, крім учасників конференції в Карльсруге, взяли участь азербайджанці, вірмени і північні кавказці. Ті наради покінчилися створенням блоку шести народів (українці, азербайджанці, білоруси, вірмени, грузини, і північні кавказці). Згідно визначено політичну платформу блоку і складено спільний меморіал до **Американського Комітету**. Всі учасники прийняли в основному українські позиції, визначені **нарадою українських політичних груп з 27 грудня 1952 року**.

Відповідь **Американського Комітету** на домагання меморіалу і на цей раз була негативна. Однак американці дали свою згоду на пропозицію **Паризького Блоку** скликати широку нараду уповноважених представників народів ССРСР для вироблення політичних та організаційних постанов нового протибольшевицького центру. Таким чином **Американський Комітет** посередньо визнав, що **КЦАБ** для співпраці не надасться. Це було перше зрушення позицій **Американського Комітету**, який досі захищав інтереси російських імперіалістів. На згаданій нараді російські групи Ніколаєвського та власців підтримали вимоги **Паризького Блоку** щодо перебудови **КЦАБ-у** на засадах, прийнятих **Паризькою Конференцією**, що є однозгідні з резолюціями українських політичних груп з 27 грудня 1952 року. Проти такого становища виступили політичні партії імперіалістичного напрямку під проводом **Керенського і Мельгунова**. Це привело до розвалу **КЦАБ-у**. Ці дві групи заявили, що лише вони репрезентують **КЦАБ**, другі російські групи і представники неросійських народів застерегли це право для себе. У відповідь на те **Американський Комітет** припинив діяльність **КЦАБ-у** і його дотеперішню матеріальну підтримку.

Представники народів, які підписали паризьку угоду, і тих російських груп давнього **КЦАБ**, що приєдналися до них, порішили приготувати створення

нового центру під назвою **Міжнаціональний Анти-большевицький Координаційний Центр (МАКЦ)** на нових засадах. Ці засади такі: визнання за кожним народом права вільно розпоряджатися своєю долею, толерантність до державницьких змагань кожного партнера, рівність усіх партнерів і виключення будь-якої майоризації, незалежність у практичній праці кожної національної секції, координація тої праці але спільний центральний провід. Виготовлений згаданими організаціями на тих засадах проект статута майбутнього нового Координаційного Центру для нас в деяких точках незадовільний і тому Виконний Орган зголосив цілу низку своїх засадничих поправок і не прийняв його. Переговори ще не закінчились, Ні Виконний Орган ні Президія Української Національної Ради не винесли досі ніякої постанови щодо української участі в плянованому Центрі. Така є правда, все інше, що на цю тему розголошують ворожі Українській Національній Раді чинники, є неправда. Треба додати, що до Паризького Бльоку пристали ще представники Ідель-Уралу.

Висліди тих заходів Виконного Органу Української Національної Ради такі:

1) Створення **Паризького Бльоку** з авторитетних представників семи неросійських народів, що живуть на території СРСР, вивело українську політику з її ізоляваності. Тепер ми діємо не самі, а в спілці з нашими союзниками. Цей факт не тільки скріпив наше становище супроти **Американського Комітету**, але він теж відкриває перспективи дальшої спільної

політичної дії без уваги на те, як закінчатся переговори з **Американським Комітетом**.

2) Акція **Виконного Органу** довела до остаточного розвалу **КЦАБ-у**, який був на еміграції фортецею російського імперіалізму і використовував американські засоби на поборення політичної діяльності неросійських народів.

3) Тактика **Паризького Бльоку** довела до розколу солідарної досі московської еміграції. **Групи Ніколавського і власівців** станули по боці **Паризького Бльоку** і порвали з **КЦАБ-ом**.

4) Завдяки тактиці **Виконного Органу** змінилося становище **Американського Комітету**, якого симпатії схилиються тепер на бік неросійських народів.

Проти цієї акції і заходів **Виконного Органу Української Національної Ради** повели, непереставляючи в засадах, кампанію **бандерівці і прихильники групи УГВР**. Найсумніше те, що ця кампанія спирається на неправду, якої не вагаються вживати у своїй боротьбі противники **Української Національної Ради** для своїх вузько-партійних інтересів і ради затіяної ними крамоли. Правда така, що **Виконний Орган Української Національної Ради** не поступив ні в чому з наших державницьких позицій і добився визначних успіхів для української справи.

Управа Союзу Товариств Сприяння Українській Національній Раді

Український Фінансовий Комітет в ЗДА

В Нью-Йорку, 21 вересня 1953 року.

Дія викликає протидію

Лист до ВО УНРади

До Української Національної Ради
Виконавчому Органу

Спостерігаючи в пресі ОУН/р і ЗП УГВР пропаганду, яка особливо розперезалася в останні місяці, кидаючи незаслужені обвинувачення, різні наклепи і погрози на адресу Національної Ради з приводу тих заходів, що їх Виконавчий Орган ужив і вживає в зв'язку з акцією **Американського Комітету**, та заклики до масового виступу і повалення єдиного **Українського Політичного Центру**, ми, українці — Прихильники **Української Національної Ради** табору Діпгольц, заявляємо, що **Українській Національній Раді** ми і далі цілком довіряємо та всіма силами і засобами будемо її підтримувати.

Разом з цим пересилаємо Вам — 22 долари — на облігації «Внутрішньої Позики Визволення України» і 22 НМ 80 Пф. щомісячних вplat на **Український Національно-Державний Фонд** за четвертий квартал 1953 року.

Закликаємо всіх українців Прихильників **Української Національної Ради** одностайно стати на захист УНРади, а не «масовим виступом» проти неї, як того домагаються наклепники. Масовим придбанням облігацій «Внутрішньої Позики Визволення України» і своєчасним сплаченням щомісячних вplat на **Український Національно-Державний Фонд** покажемо наклепникам, що ми УНРаді довіряємо і її підтримуємо.

Бажаємо УНРаді і її Виконавчому Органу повного успіху в їх тяжкій боротьбі за визволення нашої

многострадальної Батьківщини від чужоземного окупанта.

Хай живе вільна самостійна незалежна соборна Україна!

Хай живе Українська Національна Рада і її Виконавчий Орган!

З правдивою пошаною

Комітет Сприяння УНРаді в Діпгольц
(І. Уланівський)

Ресорт Фінансів Виконного Органу УНРади складає оцим щирим подяку п. І. Уланівському, що в таборі Діпгольц zorganizував групу прихильників УНРади, які оподаткували себе щомісячними внесками на УНДФонд й регулярно ці внески сплачують. Рівнож п. І. Уланівський перевів в тому ж осередку успішну підписку на Позичку Визволення України. Акція п. І. Уланівського — це показник того, як насправді реагує українське громадянство на ту непереставляючу кампанію проти УНРади, яку переводить на сторінках своєї преси ЗЧ ОУН і ЗП УГВР. Невеликий український осередок в Діпгольці, — є ще одним виразним показником того, що **Українська Національна Рада** має підтримку найширших кіл українського громадянства.

Ресорт Фінансів

Поїздка І. П. Багрянного у Великобританію

Не зважаючи на труднощі як фінансового так і правового характеру (труднощі з візами), Президія Української Національної Ради намагається утримувати безпосередній контакт з українським громадянством, зокрема у великих його скупченнях.

Останнього часу питання безпосереднього контакту з українським громадянством для Державного Центру УНР стало особливо актуальним з огляду на актуалізацію української справи на міжнародному форумі і внаслідок активізації праць Державного Центру взагалі, а зокрема двох ресортів ВО УНРади — ресорту закордонних справ і ресорту преси та інформації. Слід зазначити, що поза-унрадівські кола української еміграції, в зв'язку саме з активністю ВО УНРади, повели неперемінливу акцію проти Державного Центру УНР.

Виконуючий обов'язки Голови УНРади І. П. Багрянний в кінці вересня й на початку жовтня відбув трюхтижневу подорож по Великобританії і мав можливість виступати там перед українським громадянством.

Так І. П. Багрянний прочитав доповідь на тему «Боротьба проти московського імперіалізму й Укра-

їнська Національна Рада» 20.IX. в Лондоні, 27. IX. в Манчестері і 4. X. в Нотінггамі. На цих доповідях було до 2.500 учасників, що тепло вітали репрезентанта Державного Центру УНР.

Крім своїх публічних виступів в. о. Голови УНРади відбув ряд зустрічей з місцевими українськими політичними та громадськими діячами та прийняв участь в засіданні лондонського Представництва ВО. Працівники Представництва ВО в Лондоні поінформували І. П. Багрянного про стан української справи на цьому терені.

І. П. Багрянний мав в Лондоні також ряд зустрічей з представниками інших поневолених народів, а також відвідав керівництво Британського Радіо (BBC) та провів з відповідальними керівниками цієї установи розмови про сучасну ситуацію в Україні та стан українських державно-визвольних змагань. В. о. Голови УНРади мав нагоду порушити і справу відсутності українського радіомовлення в BBC.

Також на прохання кореспондента «Голосу Канади», в. о. Голови УНРади дав інтерв'ю для «Голосу Канади». Це інтерв'ю було награне на платівці в студії британського радіо та переслане до Канади.

Інтерв'ю д-ра С. Витвицького щоденникові «Свобода»

У зв'язку з заповідженням виїздом д-ра Степана Витвицького, Керманіча Ресорту Закордонних Справ ВО УНРади та представника ВО УНРади в США, редакція «Свободи» звернулася до д-ра С. Витвицького з деякими конкретними запитаннями; на них д-р Витвицький дав не менш конкретні відповіді. Не маючи змоги передрукувати цілого інтерв'ю, подаємо його в скороченню.

Як причину свого виїзду до Європи д-р Витвицький подав, що він хоче взяти участь в сесії Української Національної Ради та передискутувати з своїми товаришами праці актуальні проблеми і по можливості вирішити ті з них, які зрілі до вирішення.

Щодо персональної реорганізації Державного Центру після смерті Голови УНРади та Голови ВО УНРади, д-р С. Витвицький висловив переконання, що «в Європі є вповні кваліфіковані політичні діячі, з-поміж яких можна обрати одного й другого Голову».

На запитання, хто заступає хворого Президента А. Лівичького, д-р Витвицький відповів, що стан здоров'я Президента настільки задовільний, що Президент сам виконує свої функції і для заступництва нема ніякої потреби. «Зрештою, — додав д-р С. Витвицький, — Тимчасовий Закон про Реорганізацію Державного Центру не передбачає заступства Голови Держави — він тільки нормує питання наступства».

На запитання про переговори представників УНРади в справі української участі в спільному антибольшевицькому фронті, що його творив Американський Комітет Визволення від Большевизму, д-р Витвицький подав широкі вяснення, що їх тут майже повністю репродукуємо.

«Коли УНРада відмовилась від вступлення до бувшого КЦАБу, українська політика відносно української співпраці в системі Ам. Комітету Визволення від Большевизму опинилася в доволі трудно-

му становищі. Настава цього Комітету залишалась незрушена: він підтримував далі КЦАБ. На деякі національні групи, які до КЦАБу не входили, ишов збільшений натиск за приступлення їх до цієї організації, внаслідок чого вони почали хитатись у своїх попередніх настановах. Знов же міродатні кола американської політики стали вважати нас непримиреними доктринерами, нездібними до реальної політичної праці за сучасних умов. Беручи під увагу таке положення, Вик. Орган УНРади рішив приєднати до своїх позицій Білоруську Національну Раду та екзильний уряд Грузії, якого неофіційні відпоручники співпрацювали в КЦАБі. У висліді конференції, що з ініціативи Вик. Органу відбулася в лютому ц. р. в Карльсруе, одні й другі, себто білорусини і грузини, рішили приєднатись до становища УНРади і видвинули також від себе вимогу визнання віднови їхніх держав після упадку большевизму, як передумову своєї співпраці з Ам. Комітетом (аналогічно до змісту резолюцій, схвалених нарадою українських політичних партій в Мюнхені 27. XII. 1952). Разом з тим білорусини і грузини рішили теж домагатись реорганізації КЦАБу, яка виключала би російське в ньому правління. Наступна конференція, що відбулася в березні ц. р. в Парижі і в якій взяли участь представники політичних центрів шести народів, а саме, крім білорусинів, грузин і українців, також азербайджанці, вірмени і північні кавказці, прийняла за свою плятформу визначену нарадою в Карльсруе. На основі цієї угоди засновано т. зв. Паризький Блок, до якого в останньому часі приступили теж представники Ідель-Уралу. Цей Блок вніс до Ам. Комітету меморіал, заснований аналогічно на тих самих засадах, на яких були сперті резолюції з 27. XII. 1952 року. Однак Ам. Комітет не погодився на вимоги меморіалу, і тоді ті неросійські групи, які входили до КЦАБу і стали учасниками Паризького Блоку, почали внутрі КЦАБу боротьбу

за здійснення постулатів згаданого меморіалу. До цього домагання прилучилися теж російські групи Ніколаєвського і частина Власівців, і в дальшому ході подій це довело до розколу КЦАБу на дві частини: одну, очолену Керенським, і другу, заступлену членами чи прихильниками Паризького Бльоку. Ам. Комітет не признав ні одної, ні другої групи за легітимну репрезентацію КЦАБу, припинив виплату субсидій КЦАБові, який, таким чином, перестав існувати.

Для створення нової установи на місце КЦАБу учасники Паризького Бльоку і названих російських груп почали спільні наради над виробленням його політичної і організаційної платформи. Не завершений ще проєкт статуту цього нового координаційного комітету (т. зв. МАКЦ — Міжнаціональний Анти-більшовицький Координаційний Центр) спирався у значній мірі на зміст згаданого меморіалу, пропущеного Паризьким Бльоком Американському Комітетові. Цей проєкт перевищував о ціле небо статут давнього КЦАБу; наприклад, згідно з його постановами українське представництво має право стояти на самостійницьких позиціях, даліше виключена є яка небудь майоризація шляхом переголосування. Все ж таки він нас не вдовляв і тому Вик. Орган УНРади, що зголосив до цього проєкту низку своїх поправок засадничого характеру, його **не прийняв**...

Головним, і по суті великим, досягненням Вик. Органу у висліді його трудних заходів є засновання Паризького Бльоку. Воно вивело українську політику з її ізоляваності на відтинку відношення до Американського Комітету і тих чинників, що за ним стоять; воно дає нам можливість поставити українську справу перед міжнародним світом на багато ширший як досі площині; і, врешті, воно створило зав'язок великої політичної конструкції. Не треба окремо вияснювати, що ведені нами переговори показали непримиримі настанову російських груп Керенського і Мельгунова і перекинули на ці групи відповідальність за невдачу спроби порозуміння. Це і прихилило до нас симпатії американців, що можна завважити у різних тутешніх компетентних місцях. Разом з цим це збільшило наші шанси і поширило наші можливості досягнути бажані нами успіхи...

Далі д-р С. Витвицький повідомив, що після ліквідації КЦАБу Ам. Комітет покищо зрезигнував з створення нового політичного центру, а радіовисильню в Мюнхені, що підлягала КЦАБові, реорганізовує на тих самих засадах, що на них побудований «Голос Америки». Цебо будуть покликані до життя окремі національні відділи. Вик. Орган УНРади на звернення Ам. Комітету виставив передумову його співпраці — домагання повної автономної української секції і свободи у визначенні політичної платформи радіопередач.

На запитання, чи сепаратні переговори УНРади не погіршують виглядів на внутрішню українську консолідацію, д-р С. Витвицький відповів, що консолідація не є самоціллю, а засобом до цілі. «Не можна бо, — сказав д-р Витвицький, — до останку обороняти тезу: «нехай пропаде справа, нехай живе консолідація!»»

На думку д-ра С. Витвицького переговори УНРади не повинні б були стати на перешкоді до консолідації. «Можна б боятися, — заявив д-р Витвицький дослівно, — що методи, якими послуговуються ті політичні партії, що повели проти УНРади свою кампанію, не здібні скріпити серед УНРади сприятливі для консолідації настрої, але у вищому інтересі треба б кожному з нас перемогти всякий ресентимент».

На запит про конкретні досягнення праці Представництва ВО УНРади в США, д-р Витвицький сказав, що не завжди доцільно про все говорити. Наприклад, щойно тепер д-р Витвицький може повідомити, що покійний сенатор Тафт, в наслідок інтервенції у нього д-ра Витвицького з приводу Ялтанського договору, був признав після розмови з д-ром Витвицьким справедливості кордонів між Польщею і Україною по т. зв. лінії Керзона.

АДЕНАУЕР ОСОБИСТО ДЯКУЄ

З нагоди виборчої перемоги німецького бундесканцлера Конрада Аденауера Виконавчий Орган УНРади надіслав йому привітальну телеграму. На це було одержано особисту подяку від бундесканцлера.

СПІВЧУТТЯ З ПРИВОДУ СМЕРТИ МИТРОПОЛИТА ПОЛІКАРПА

З приводу невіджалованої смерті Голови УАПЦ Блаженнішого Митрополита Полікарпа, Виконавчий Орган УНРади надіслав його Високопреосвященству, Високопреосвященнішому Митрополитові Нікаторові такого листа:

«Просимо прийняти від імени Виконавчого Органу Української Національної Ради вислови нашого найглибшого й найсердечнішого співчуття з приводу відходу від нас на вічний спочинок Блаженнішого Владики Митрополита Полікарпа.

З почуттям невимовного жалю і болю схилиємо голови перед пам'яттю цього незабутнього українського Первоієрарха, що так багато сил і праці віддав відродженню й відбудуванню Української Церкви і справі церковної й національної єдності православних українців.

Вічну вдячну пам'ять про нього збержуть рідна Церква і Нарід.

Нехай легкою буде йому чужа земля!

З почуттям глибокої і незмінної до Вашого Високопреосвященства пошани залишаємось С. Довгаль — Заступник Голови ВО; О. Юрченко — Державний Секретар».

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ХЛІБОРОБСЬКО-ОСВІТНЬОГО СОЮЗУ В БРАЗИЛІЇ

З нагоди річних загальних зборів Хліборобсько-Освітнього Союзу, що відбувся в кінці жовтня і початку листопада ц. р. в Курітибі (Бразилія) ВО УНРади надіслав своє привітання, в якому Вик. Орган висловив глибоку певність, що згадана організація і далі співдіятиме з Державним Центром УНР та перебуватиме в постійному діловому контакті з ним та його чинниками на місцях.

ЗАГАЛЬНИЙ КОНГРЕС УКРАЇНСЬКОЇ КОЛОНІЇ В БРАЗИЛІЇ

З нагоди Загального Конгресу Української Колонії в Бразилії, що відбувся в Курітибі в кінці жовтня й початку листопада ц. р., Виконавчий Орган УНРади надіслав свої привітання і побажання успіху.

ТРЕТІЙ З'ЇЗД ОДУМ В КАНАДІ

З нагоди III З'їзду Об'єднання Демократичної Української Молоді в Канаді, що відбулося напочатку листопада ц. р. в Торонто, Виконавчий Орган УНРади надіслав своє привітання, в якому між іншим пише:

(Зак. на стор. 17)

Краще комунізм, ніж розвал імперії...

(З російської еміграційної преси)

В журналі «Часовой», «органі зв'язку російського національного руху», що виходить у Брюсселі, за вересень ц. р. видрукувано велику статтю співробітника цього журналу а також паризького журналу «Возрождение» (орган групи «Союзу Боротьби за Свободу Росії» С. Мельгунова), Анатолія Байкалова, під назвою «Перед світанком». В названій статті автор розглядає політичну ситуацію в Кремлі, утворену після усунення Берії. Байкалов убачає в цьому зменшення ваги МВД в політичному житті ССРСР та висунення на перше місце ролі советської армії. Автор намагається трактувати сов. збройні сили як самостійний політичний чинник, що може змінити цілковито політичну ситуацію в Сов. Союзі. Байкалов намагається довести, що «вожді армії» були завжди настроєні проти диктатури Сталіна. Тепер вони дістали свободу дій. Їхню приналежність до комуністичної партії і навіть до її керівних органів автор вважає нещирою.

Всі ці твердження Байкалова впливають із його власних міркувань і уподобань і не є підпертими жодними конкретними фактами. Байкалов не задумується над питанням про ролі і місце війська в тоталітарній диктатурі, особливо такій безоглядній як комуністична. В цих умовах є виключеною можливість трактування армії чи, власне, її старшинського корпусу як самостійної політичної сили. Армія, як і інші ланки й колеса державної машини, є цілком опанована органами диктатури. В дальшому тлумаченні Байкаловим подій у ССРСР виразно виявляється його тенденція, для здійснення якої він висунув тезу про військову диктатуру як заступника й наступника диктатури Сталіна й партійної верхівки. Байкалов, виходячи з своєї гіпотези, вже ставить «перед усіма чесними російськими патріотами, що живуть і по цей, і по той бік залізної заслони», «два головні політичні завдання». Ці завдання зводяться до того, щоби «поперше... запобігти новій світовій війні...», «подруге... запобігти вибухові народного гніву...», «що швидко визріває в Росії й загрожує нації незліченними нещастями». Іншими словами, автор найбільше побоюється сьогодні такої зовнішньої або внутрішньополітичної щодо ССРСР кризи, яка могла б знищити російсько-советську імперію й принести повне і свебічне визволення поневоленням нею народам. Автор намагається переконувати, що бажана йому диктатура російської військової верхівки має призвести до усунення комуністичного панування. Залишаючи на боці питання про малу ймовірність утворення в Москві саме такого типу диктату-

ри, вважаємо за потрібне звернути увагу читачів на виразну тенденцію автора за всяку ціну уникнути розпаду кремлівської імперії, що для нього, як видно з його міркувань, було б більшим лихом як зтримання в ССРСР комуністичного режиму.

В наступному числі «Часового», за жовтень ц. р. в передній, редакційній статті (Б. Орехова) під назвою «Про зростаючу силу армії», цю тему продовжено. Автор статті вважає, що «вперше за всю історію встановленої після большевицької революції советської держави, на політичну арену, поки ще як підручна сила, вийшла советська армія». Наприкінці статті висловлюється думка, що «теперішня армія, яка ще носить червону зірку, живе все ж недавньою перемогою, здобутою в ім'я порятунку рідної землі. Вона співає пісні не про Карла Маркса, але про Суворова й Кутузова». Ця армія і її старшини, «що вийшли з суворовських і нахімовських шкіл («училищ»)» мала б, на думку «Часового», зробити державний переворот. Стяги і гасла для того первороту цілком очевидні, вони є сьогодні офіційними стягами і гаслами советської армії і впливають із плекання великодержавницької російської традиції, та ворожі своєю суттю і спрямованням визвольним змаганням поневолення червоною Московською народів. Сугерований «переворот», якби він був зреалізований, став би лише заміною однієї форми поневолення підсоветських народів на другу.

У паризькій газеті «Русская Мысль» за 2 жовтня ц. р. публіцист і письменник К. Померанцев у статті «Сенс історії» намагається ідеологічно обґрунтувати позиції російського імперіялізму. Щодо теперішньої, советської форми російської імперії, автор висловлює такі свої думки:

«Звертаючись же до російської історії, ми побачимо, що одна з причин історичної сили ССРСР полягає саме в тому, що большевики чудово з'ясували собі цю «генеральну лінію» історії, лінію з'єднання й інтеграції, а не подрібнення й поділу.» Отже, інтернаціоналістична концепція комунізму (яка є, по суті, формою зміцнення й поширення кремлівської імперії) визнана з боку Померанцева за явище «поступове», відповідне «генеральній лінії партії»... Моменти ж національного визволення засуджуються як «реакційні». Процес створення російської імперії, цілком відповідно до всіх імперіялістичних концепцій російської науки, за автором відбувався «природним шляхом і порядком». В наслідок цього «цілком ясно, що російська держава... влучала в себе народності, автономне, політичне й економічне існування яких у наш час зовсім неможливе». Як звичайно, Померанцев не наводить жодного аргументу для доказу правдивості свого твердження. Легко й бездоказово автор «розправляється» з засадами самовизначення народів президента Вільсона, твердячи, що, не зважаючи на свою уявну очевидність, він (вільсонів принцип самовизначення) виявився саме тим явищем, яке намагалось перечити сенсові історії». Як звичайно для сьогочасних російських «теоретиків» імперіялістичних концепцій, Померанцев виявляє свою необізнаність, власне, анальфabetизм у питаннях національно-визвольних рухів. На його думку «сепаративні рухи» поневолення Росією народів є того ж самого роду, що й регіоналістичні тенденції у французькій Бретані, в Баварії або в Уелсі.

Ці безапеляційні бездоказові твердження Померан-

(Закінчення з стор. 16)

«Ми віримо, що зорганізована у Ваших лавах українська молодь спроможеться залучити до якнайширшої й найактивнішої участі в нашій визвольній акції щодалі більшу кількість молодих українців і українок, а також спроможеться створити тим самим потужну базу для Державного Центру Української Народньої Республіки, що діє на засадах державно-правної тягlosti Верховної Влади УНР, створеної вільним, необмеженим волевиявом українського народу на Рідних Землях і виходить з konieczности й неодмінности єдиного національного проводу, чинного, в тій чи тій формі, на різних ділянках визвольної боротьби й національно-державної праці».

Недуга президента Андрія Лівницького

В кінці жовтня ц. р. стан здоров'я Президента А. Лівницького був зовсім задовільним, а рана на нозі цілком загоїлась. Це дозволило хворому перейти з хірургічного до медичного відділу лікарні.

(Закінчення з стор. 19-ої)
невтомною працею чимало спричинився до розгорнення визвольної акції Державного Центру, — такі вислови можна лише трактувати, як особисті образи, що свідчать про «джентельменські» полемічні методи «Українського Самостійника». У такій «полеміці» кола Укр. Нац. Ради й надалі участі не братимуть.

Укр. Інформ Бюро

Проте, в перших днях листопада рана почала трохи гноїтися й відкрилася. Пацієнт не мав апетиту і страждав на брак сну. 10 листопада лікарі зробили оперативну інтервенцію, після чого є всі підстави сподіватися, що пацієнт буде видужувати. Проте, невелике ускладнення в гоєнні рани протягне, зрозуміло, час видужання.

Виконавчий Орган, Укр. Нац. Ради просить Укр. Інформ. Бюро подати до відома українського громадянства, що він встані забезпечити кошти лікування п. Президента, а тому всякі турботи й сумніви з цього приводу є позбавлені підстав.

Укр. Інформ Бюро

Зміст

	стор.
П'ятилітня праця реорганізованого Державного Центру УНР	1
Від Виконавчого Органу Української Національної Ради	2
Паризький Блок — важливе знаряддя поневолених народів	4
Про політичну консолідацію	6
Як вони це роблять? (коментар)	7
Правда просякає через залізну заслону	8
Український Конгресовий Комітет признає першенство за УНРадою	9
Д-р С. Витвицький приїжджає до Європи	10
Українська радіо-програма ім. Симона Петлюри	11
Правда про переговори ВО УНРади з Американським Комітетом	13
Поїздка І. П. Багряного у Великобританію	15
Інтерв'ю д-ра С. Витвицького щоденникові «Свобода»	15
Краще комунізм, ніж розвал імперії...	17
Пресова кампанія проти української Національної Ради	19

АДРЕСИ УПОВНОВАЖЕНИХ ПРЕДСТАВНИКІВ ВИКОНАВЧОГО ОРГАНУ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ РАДИ ЗАКОРДОНОМ:

США	Mr. St. Wytwytzkyj 226 E. 121 St. New York 35, N. Y. USA.	Венецуеля	Ing. Venedikt Vasiuk Aportado de Correo 2666 Caracas Venecuela
Канада	Mr. Kochan Wolodymyr 722 McIntyre Bldg. Winnipeg, Man. Canada	Іспанія	Sr. Andre Kishka Fernando el Santo 18. Madrid Spanien
Англія	Mr. M. Oparenko 5, Acklam Rd. London, W, 10 England	Італія	S. Dr. Fedorontschuk Via Nemorenea 100. 22 Roma Italia
Австралія	Mgr. Jaroslaw Lohyn PO Box 88, Rundle St. Adelaide S. Australia	Швеція	Mr. B. Kentzynskyj 6, Klubbocken Maelarshhoejden. Stockholm Sweden
Франція	Mr. Ing. Symon Sosontiw 5, rue Gasnier Guy, Paris XX. France	«Вісті» можна замовляти також у всіх Уповноважених окремих ресортів ВО УНРади та в поодиноких Товариствах Сприяння УНРаді. Ціна поодинокого числа 0,50 НМ, або рівновартість в чужих валютах.	
Бразилія	Sr. Nicolau S. Dniprovey Rua Casimiro de Abfeu, 362 S. Paulo — Brasil.		
Аргентина	Red. E. Onatsky Av. Alem 431 p. 6, Dep. D. Buenos Aires Argentina		

ВІСТІ

Виходять раз на місяць.

Редагує Колерія. Видає Українське Інформаційне Бюро. Адреса редакції і видавництва: München 25, Dänkhelstr. 4/0.